

El pitjor dels complexos d'inferioritat, és que els tenen les persones equivocades - Alain Delon

ITV passada

Nens i nenes, per desesperació dels pares (no estan mai contents), l'Operació Bikini ha acabat. Efectivament jo em volia aprimar per poder lluir tipet a la platja i aprofitar els banyadors de l'any passat. Vet aquí que en plena fase mig Petit Suisse al dia, la tia Dolors apareix amb una bossa de nous modelets per aquesta temporada. És clar, vaig haver-me de posar a tò rapidament. Així doncs en un mes he probat: la fideuà i el llom al curri de la Maria Cinta, els espaghetis al pesto i el rost-beaft de l'Avia Alba, els canelons gratinats, entre altres delicatessen. Com tots us imaginareu, ja he recuperat la meva panxeta que em permetrà flotar aquest estiu. Val a dir que tots els modelets seran convenientment fotografiats per l'especial "Laia Obregón luce palmito en la playa".

Com que ja s'acosta la temporada d'estiu, de sortides i de passejades, els pares han aprofitat l'oferta 2x1 i a banda de revisar les rodes del cotxe, també m'han portat a mí a fer la ITV. Vam començar amb les vacunes, i el Centre d'Atenció Primària semblava el Eroski:

El setembre de 2005
la Laia va dir ja vinc

Els seus pares Àlex i Marta són
amb la Laia els més feliços del món

Va néixer molt bonica
Pero els metges ens van dir que aprendre
li costaria una mica

Té la cara rodoneta
I de cabells es ben rosseta

Té el nas ben petitet
I tohtom li fa "mec mec"

Va sempre molt alegre vestida
I amb un clip la melena recollida

Menja moltes farinetes
Perquè no li han crescut les dentetes

Quan sent la música li agrada ballar
I amb els seus cosins jugar

La Laia és una nena molt feliç i estimada
Per a tothom molt apreciada.

Clara García Castellarnau
Dedicat a la meva cosina amb
Síndrome de Down. Jocs Florals 2007

Oferta 2x1, dues punxades pels plors d'una. Així no anem bé... Recuperada de les vacunes i ja tota immunitzada per una temporada, vaig anar a veure el Neuropediatre (...aquesta nena no gatejarà...). Em va trobar força espabilada des de l'anterior visita. Ja passa, la gent buluciona. Una altre visita que tenia pendent era amb la doctora Montoro. La seva especialitat és mirar-me el cervell a través de les orelles. Em posa un aparetet semblant a un embut amb una bombeta i m'enlluerna les

neurons... Per despistar-la he ideat un sistema que consisteix en crear mocs i barrejar-los amb cera... Infalible. Laia 1 - Montoro 0. Comentari a banda es mereix l'Amic Bóveda (tot i que és doctor, el tutejo, perquè sempre guanyo jo, je, je!). En l'enèssim partit que jugavem vaig tornar a demostrar que la meva visió, de moment, no requereix d'artilugis mecànics per millorar. L'home, desesperat al no poder-me guanyar, va intentar lluitar contra la Mia Mama. Pobret, la Mama també va guanyar el partit, mantenint la mateixa

graduació. Laia molts - Dr. Bóveda 0 patatero.

L'altre dia al parc, vaig intentar caminar, però em sembla que les alçades em marejen i aleshores tanco els ulls (com en els tobogans Lúquez) i aleshores caic de morros. Tenint un pare que et porta a coll, perquè dintre he de caminar...? Estic segura que els altres nens no deuen tenir un Papa tan pamplines com el meu que em porta a coll o amb cotxet. Pobrets, em tenen enveja. Ah! segueixo sense tenir dents, així no me les tinc que rentar.

